

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

KUNI *me* PUUDUTAME

Triloogia 3. raamat

Fool's Goldi romaan

Susan Mallery
Until We Touch
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Susan Macias Redmond
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07296515
ISBN 978-9949-25-775-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

2013. aasta Fool's Goldi populariseerijale Jayme'ile. Kohtumine sinuga eelmisel suvel oli toredaim hetk sel aastal. Sa oled Fool's Goldi vaimu kehastus: sa oled armas, tore ja südamluk. Suur tänu kõige eest! Käesolev raamat on sulle.

Kuna olen armsa väikese ärahellitatud koera „ema“, tean väga hästi, millist rõõmu võivad ellu tuua loomad. Olen pikka aega olnud loomade heaolu toetaja. Minu puhul tähendab see seda, et teen annetusi organisatsioonile Seattle Humane. Organisatsiooni 2013. aasta heategevusüritusel käisin välja idee „Sinu lemmikloom armastusromaanis“.

Käesolevas raamatus kohtate toredat väikest kassi Dynat. Ta on ilus, imeliste silmade ja armastava loomuga ragdolli tõugu kiisu. Tema omanik oli üks kahest oksjonivõitjast ja siintoodu on tema lugu.

Kirjutamine pakub huvitavaid suhtlusvorme. Vahel räägin sellest, kuidas kogun raamatu jaoks informatsiooni. Teinekord tahavad lugejad arutleda tegelaskujude ja süžeeiinide üle, mõned on toredad lemmikloomaomanikud. Dyna omanik on väga meeldiv inimene, kes armastab oma kiisut väga. Mulle meeldis kuulata lugusid Dyna elust. No on alles armas kiisu! Ta on nii ilus, et inspireeris mitmeid humoorikaid jutuajamisi käesoleva raamatu kangelanna Larissa ja ta kassi vahel. Larissa on pisut närvis, et Dyna talle ilu poolest ära teeb. ☺

Suur tänu Caramelile, tema omanikule ja organisatsiooni Seattle Humane (www.seattlehumane.org) liikmetele. Sest iga lemmikloom väärrib armastavat perekonda.

ESIMENE PEATÜKK

„TE teate, miks ma siin olen.”

Proua Nancy Owens lausus need sõnad kindla hääle ja van-
kumatu pilguga, kõik temas oli väga mõjukas.

Kahjuks polnud Jack McGarryl aga aimugi, millest naine rää-
gib.

Jack teadis paljusid asju. Ta teadis, et L. A. Stallions ei pääse
sel aastal Super Bowlile, et ta parem õlg hakkab enne vihma
valutama, et kõõgis ootab teda hea Merlot ja et kuigi tal oli ko-
hutav tahtmine siit kuskile ära põgeneda ning seda jutuajamist
mitte pidada, polnud see võimalik. Sest proua Owens oli Larissa
ema ja isegi kui poleks olnud, oli ta piisavalt vana, et oleks või-
nud olla Jacki ema, ning tema kasvatus ei lubanud sellist asja.

„Kuidas palun?”

Proua Owens ohkas. „Ma räägin oma tütrest.”

Just nimelt. Aga tal on neid ju kolm. „Larissast?”

„Larissast muidugi. Kellest siis veel? Te töite oma äri sellesse
kolkasse ja minu tütar kolis koos teiega siia ja nüüd on ta siin.”

Täiesti õige, mõtles Jack, ainult et ta ei saanud ivale pihta.

„Teile ei meeldi Fool’s Gold,” tõdes Jack, kuigi seda poleks olnud vaja sõnadesse pannagi.

„Mul pole selle linna kohta öelda ei head ega halba.” Naise hääletoon andis mõista, et Jack on täielik idioot. „Asi pole selles. Larissa on *siin*.”

Jack teadis seda, sest tema maksis ju Larissale palka – mitte küll sõna otseses mõttes – ja nägi Larissat iga päev. Aga proua Owens teadis juba ka seda.

„Ta on siin... koos teiega.” Proua Owens ohkas raskelt. „Ta armastab oma tööd.”

Okei. Jack oli valmis tunnistama, et ta on tavaline mees, vahest pisut pikem, ning ta oli omal ajal väga hea käega ja tugeva võidutahtega, aga sisimas oli ta nagu iga teine Ameerika mees, kes joob õlut ja sõidab ringi suure autoga. Muidugi kui jätta kõrvale külmikus ootav Merlot ja garaaži pargitud Mercedes.

Nancy Owens, viiekümnendates kena naine, lajatas käed lauale ja oigas. „Kas ma pean selle siis välja ütleva?”

„Vist küll.”

„Larissa on kahekümne kaheksa aastane, te igavene ohmu. Ma tahan, et ta läheks mehele ja sünnitaks mulle lapselapsi. Aga seni kui ta teie juures töötab, seda ei juhtu. Liicati pärast sünnikolimist. Ma tahan, et te ta lahti laseksite. Siis oleks ta sunnitud tagasi Los Angelesse kolima, leidma korraliku mehe ja looma kodu.”

„Miks ta seda siis siin ei või teha?”

Proua Owens ohkas nii, nagu oleks teda õnnistatud sellise arukuse ja taiplikkusega, millest enamik on ilma jäetud.

„Sellepärast, härra McGarry, et ma olen päris kindel, et minu tütar on teisse armunud.”

* * *

Larissa Owens vahtis oma väikese korteri keskel seisvat siniilmset kassi. Dyna oli kaheksa-aastane ragdolli tõugu kass, tal olid ilusad suured silmad, armas nägu ja paks kasukas. Ta rind ja esikäpad olid valged, näol hallid laigud. Ta oli kasside mõistes supermodell. See mõjus kuidagi heidutavalt.

Larissal oli ikka olnud instinkt teisi päästa. Nii kasse, koeri, liblikaid kui ka inimesi. Ükskõik keda. Ta teadis, et ta sõbrad väidavad, et ta hüppas, pea ees, tundmatus kohas vette, aga tema ise polnud nõus seda tunnistama. Vähemalt oma algatusel küll mitte. Nii et kui ta kuulis, et üks kass vajab kodu, pakkus ta, et võtab selle enda juurde. Kuid tal polnud aimugi, et see kass on nii imeliselt ilus.

„Sa mõjud pisut masendavalt,“ tunnistas Larissa väiksesse kööki minnes ja vett kaussi valades. „Kas ma peaksin nüüd, kus oleme korterikaaslased, oma välimusele rohkem tähelepanu pöörama?“

Dyna heitis talle pilgu, just nagu uuriks Larissa joogapükse ja T-särki, mis olid Larissa tööriided, ning seejärel väikest korterit. Ta nuusutas diivanit, uuris läbi nurgad, magamistoa suure madratsi ega pööranud väiksele vannitoale vähimatki tähelepanu.

„Jaa, ma tean,“ lausus Larissa, pani veekausi ukse kõrvale lauamatile ning käis kassi sabas mööda tuba ringi. „Vannituba on tõesti tilluke.“

Vannitoas polnud korralikku lauda, oli kõigest kraanikauss, tualett ja dušikabiin.

Hea küll, niisiis polnud korter just uhke. Larissa ei vajanud eriti palju. Pealegi oli ta elamine puhas ja üür madal. Tänu sellele oli tal rohkem raha heategevuseks. Sest tal oli ikka mingi heategevuslik üritus, millele end pühendada.

„Aknalauad on laiad ja sul on siin palju valgust,” kinnitas Larissa kassile. „Hommikune päike on tõeliselt ilus.”

Väikese korteriga kaasnes üsnagi ootamatu boonus: pesuruum. Ta pani Dyna liivakasti pesukuivati kõrvale. Kass ajas oma asjad korda, hüppas siis kergelt köögilauale ja jalutas kraanikausi juurde. Ta vaatas ootusrikkalt Larissale otsa.

Larissa sai aru, et just sellepärast polnudki ta endale varem looma võtnud. Ta veenis end, et tegu on tema elustiiliga, et ta on niivõrd pühendunud kõigi loomade päästmisele, et ei saa end ainult ühega siduda. Aga oma südames kartis ta, et ta pole selleks lihtsalt loodud. Vaadates nüüd kassi suuri siniseid silmi, sai ta aru, et tal on õigus.

„Mis on?” küsis ta sõbralikult. „Ütle, mis sa tahad.”

Dyna vaatas kraani ja siis uuesti Larissa poole.

„Kraanist?” küsis Larissa, keerates külma vee jooksmas.

Kass kummardus kraani poole ja lakkus vett. Larissa naeratas võidukalt. Võib-olla saab ta loomapidamisega isegi hakkama.

Ta ootas, kuni Dyna sai janu kustutatud, ja võttis siis kassi sülle. Kass lasi end ta süles lõdvaks, uuris teda hetke ning sulges siis pikkamööda silmad. Ta sisimast kostis mahe nurruv heli.

„Sina meeldid minule ka,” kinnitas Larissa oma uuele korterikaaslasele. „Kõik saab korda.”

Ta asetas Dyna diivanile ja heitis pilgu kellale. „Mulle ei meeldi, et toon su koju ja pean siis ise kohe minema lippama,” ütles ta, „aga ma pean tööle minema. Ainult paariks tunniks – ja siis olen kodus tagasi.” Ta haaras päevinäinud käekoti ja läks ukse poole. „Mõttele selle peale, mida sa tahad õhtul telekast vaadata. Ma lasen sinul valida.”

Ning seda lausudes sulges ta ukse ja tormas trepist alla ning sealt edasi tänavale.

Ta oli elanud Fool's Goldis kõigest mõned kuud, kuid armastas siin linnas kõike. Linn oli parasjagu suur, aga samas nii väike, et kõik tundsid teda. Või vähemalt nii paljud, et ta tundis end siin koduselt. Tal oli tore töö ja sõbrad ning ta tundis end oma perest seitsmesaja kilomeetri kaugusel hästi.

Kuigi see ei tähendanud, et ta ei armasta oma vanemaid, kasuvanemaid, õdesid, nende abikaasasid ja lapsi, aga vahel mõjus nii suur pere masendavalt. Ta polnud kindel, kas Los Angelesest ära kolimine on ikka hea mõte, aga nüüd oli tal selge, et see oli õige tegu. Ema kahepäevane külaskäik oli küll tore, aga sisuliselt oli ema visiidi eesmärk ta tagasi koju meelitada.

„No seda nüüd küll ei juhtu,“ kinnitas Larissa endamisi heatumislikult. Kümme minutit hiljem sisenes ta suhtekorraldusfirma Skoor kontorisse, mis oli tema töökoht. Fuajee oli tohutu suur, kõrgete lagedega ja seinad täis elusuuruses fotosid. Üks foto oli firma neljast juhust, aga kõik ülejäänud Jackist, Kennyst ja Samist.

Need kolm meest olid olnud NFLi staarid. Sam oli imeosav lööja, Kenny rekordiline pallipüüdja ja Jack andekas söötja.

Osadel piltidel olid nad mänguhoos, teistel erinevatel uhketel üritustel. Nad olid targad, edukad, nägid head välja, kuid rügasid rõõmuga firma hea käekäigu nimel. Ainus naispartner Taryn hoidis neid vaos ja võttes arvesse, milliste egodega tal tuli tegemist teha, oli see üsnagi suur katsumus. Larissa oli Jacki assistent. Ühtlasi ka meeste eramassöör.

Ta nautis oma töö mõlemat aspekti. Jackiga oli mõnus koostööd teha ja ta polnud üleliia nõudlik ülemus. Kõige parem oli aga see, et Jack toetas tema heategevusüritusi ja lubas Larissal oma heatahtlikkust ära kasutada. Mis aga puudutas massööriametit, siis olid kõik mehed olnud profisportlased.